

လမ်းဆုံ

ဘယ်လိုမှမမှန်းနိုင်ပါ

NYINYI

ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ အသည်းထဲထိ စွဲစွဲမြဲမြဲနှစ်ပြီး ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့မယ့်အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိခဲ့တယ်။ လူအတော်များများ ဟာ အဲဒီအဖြစ်မျိုး ကြုံဖူးကြမယ်မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ယောက် လောက်ပဲ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ကြုံခဲ့ရတာထင်ပါရဲ့ ။အဖြစ်က အတော်ဆိုးပါတယ်။

ကျွန်တော်လေ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမှားတစ်ခုအတွက် တန်ရာတန်ကြေး တန်ဖိုးတစ်ခုကို အလျော် ပေးလို့ ရရင် လျော်ပေးလိုက်ချင်ပါရဲ့ ။ ခုဟာ ကတော့ ဘယ်လိုမှ လျော်ပေးလို့ မရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု။ ထပ် တူညီတဲ့ တန်ဖိုးတစ်ခုကို ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြီးပေးအပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အသက်ဟာ ဆယ့်သုံးနှစ်သာသာ။ ကလေးလိုလို လူကြီးလိုလို စကောစကအရွယ်။

အတိအကျပြောရရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာအချိန်ကာလရဲ့ မိုးတွင်းတစ်ခုမှာ ပေါ့ဗျာ...။

*

ကျွန်တော့်မှာ အမေပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော် အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်မှာ အသည်းရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေရော မေမေရော အစုံအလင်ရှိစဉ်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ မိသားစု

ဟာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပါ။ ဖေဖေက အဝေးပြေးကားတွေထောင်ထားတဲ့ ကားလုပ်ငန်း တစ်ခုကို လုပ်တယ်။ မေမေက အဲဒီတုန်းက ဗျူတီပါလာ လို့ အမည်တပ်တဲ့ အလှပြင်ဆိုင်တစ်ခု ဖွင့် ထားပါတယ်။

စီးပွားရေးအရရော တခြားအဘက်ဘက်ကပါ ကျွန်တော်တို့ ပြည့်စုံ ချမ်းမြေ့ကြပါတယ်။ ကျွန် တော့်ကလေးဘဝက ပျော်စရာပါ။ ဖေဖေဆုံး ရတာဟာလည်း ဘယ်လိုမှ လွဲရှောင်ကုစားမရတော့တဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့်ပါ။ ဖေဖေဆုံးသွားတော့ မေမေဟာ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရပါ အားမငယ်ရအောင် လိုရာအကုန်ပြည့်ဝစေခဲ့ပါတယ်။

ဖေဖေမရှိတာကလွဲရင် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ စိတ်ညစ်စရာဆိုတာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ စီးပွားရေး အရလည်း ဆုတ်ယုတ်လျော့ပါးသွားမှု မရှိပါဘူး။ ဖေဖေရဲ့ နာမည်ကြီး အဝေးပြေးသယ်ယူပို့ဆောင် ရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း အရှိန်မပျက်ရအောင် ဖေဖေက အထက်က ကြိုးကိုင်ပြီး မေမေ့ မောင်ဝမ်းကွဲ ယုံကြည်ရသူတစ်ယောက်ကို အုပ်ချုပ်စေခဲ့ပါတယ်။

မေမေ့ရဲ့ ဗျူတီပါလာဟာလည်း အဲဒီခေတ် အဲဒီအချိန်က ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှိသမျှ ဗျူတီပါလာ တွေထဲမှာ နာမည်အကြီးဆုံးပါပဲ။ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတွေ အမြောက်အမြားနဲ့ လှုပ်ရှားနေတာ တောင် နည်းနည်းလေးမှ မနားရအောင် လူဝင်လူထွက်များ ပြားလှပါတယ်။

များ သောအားဖြင့် မေမေက ဝင်ပြီး မပြုပြင်ပေးပါဘူး။ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတွေကသာ တာ

ဝန်ယူပြုပြင်ပေးနေကျပါ။ မေမေက ကောင်တာလိုနေရာမျိုးမှာ လှလှပပ ကြော့ကြော့မော့မော့ ထိုင် ပြီး ငွေသိမ်းတယ် အမ်းတယ်၊ အင်မတန် အင်မတန် ဂရိတ်ထိတ်ထိတ်ကြဲကျတဲ့ ဖောက်သည် အမျိုး

သမီးမျိုးတွေလာမှ မေမေ့ကို မရမကတောင်းဆိုပြီး မေမေလုပ်ပေးမှ ကျေနပ်မယ်ဆိုတဲ့ သူဌေးမကြီး တွေ၊ ကတော်ကြီးတွေကိုကျမှ မေမေက ကိုယ်တိုင် တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်လုပ်ပေးလေ့ရှိတာပါ။

မေမေ့ကို ဆိုင်ကိုလာတဲ့ အမျိုးသမီးတွေက ချစ်ကြပါတယ်။ မေမေကလည်း ချစ်စရာကောင်း ပါတယ်။ အလှပြင်ဆိုင်ရှင်ပီသလောက်အောင်လည်း လှပါတယ်။ အပြောအဆိုလည်း ချိုသာယဉ် ကျေးလှပါတယ်။ ပြီးတော့ မေမေက စိတ်သဘောလည်း ကောင်းပါတယ်။

မေမေ့ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်ပေးနေတာ တွေ့ရရင်တော့ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ သူဌေးကတော်ကြီး လား ရာထူးကြီးကတော်ကြီးလား၊ သူဌေးမကြီးကိုယ်တိုင်လား၊ တစ်ခုခုပဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေ နိုင်ပြီပေါ့။ အဲဒီ ဖောက်သည် တွေထဲမှာ သုံးလေးဦးကိုတော့ မျက်မှန်းတန်းပြီး ကျွန်တော် မှတ်မိသိရှိ နေပါတယ်။

အဲဒီအမျိုးသမီးတွေ အတော်များများကလည်း ကျွန်တော့်ကို သိကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ က ရန်ကုန်မြို့လယ်တိုက်ခန်းကျယ်ကြီး တွေရဲ့ ပထမထပ် ဘေးတိုက်နှစ်ခန်းတွဲကို ပိုင်ဆိုင်တာမို့ တစ်ခန်းကို နေအိမ်ပြုလုပ်ထားပြီး နောက်တစ်ခန်းက အလှပြင်ဆိုင်ခန်းမကျယ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က မေမေရှိတဲ့ ဘက်ခန်းကို ကူးပြီး မုန့်ဖိုးတောင်းတာ၊ ကျူရှင်သွားတော့မယ်ပြော တာတွေရှိတော့ ကျွန်တော့်ကို မေမေ့ရဲ့ သား ... အမေတူ သားချောလေးရယ်လို့ ခင်ခင်မင်မင် မှတ် မှတ်မိမိ နှုတ်ဆက်တတ်ကြပါတယ်။ အားလုံးထဲမှာ အဲဒီအန်တီတစ်ယောက်ကို တော့ မေမေ့လိုပဲ အင် မတန်ချောမောလှပလို့ ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါတယ်။

မေမေက သူ့ကို မသူဇာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီ အန်တီ မသူဇာဟာ အ
င်မတန်လှပပေမယ့် မေမေလို မျက်နှာဝိုင်းပြီး
ကြည်အေးချမ်းမြေ့မနေပါဘူး။ အန်တီသူဇာမျက်နှာမှာ ငွေဂုဏ်မောက်
မှု တွေ ပေါ်လွင်နေမြဲပါ။ သူရောက်လာလို့ သူ့လိုပဲ အခြားတစ်ယောက်
ကို မေမေ လုပ်ပေးနေရပြီး သူက စောင့်နေရ ရင် လုံးဝမကျေနပ်တတ်
ပါဘူး။

သူ့ရဲ့ အပြောအဆို..၊ ဆိုင်က ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတွေအပေါ် အစေ
အခိုင်း..၊ သူ့ရဲ့ မျက်လုံး အကြည့် ... စသည် တို့ ဟာ အမြဲတမ်း ခက်ထန်
ပါတယ်။ မေမေကို ပြုံးပြီး စကားပြောနေတာတောင်မှ မာန်မာနခက်ထ
န်မှုတွေ ပါနေပါတယ်။

အဲဒီ အန်တီသူဇာအပေါ်ကိုမှ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုမှ ပြန်လည် အ
ပြေ မပေးဆပ်နိုင်မယ့် အကြီးမားဆုံး အဆိုးဝါးဆုံး အပြစ်ကြီးတစ်ခု
ကျူးလွန်တာဝန်ရှိခဲ့မိတာ ဖြစ်ပါတယ်။

*

အဲဒီနေ့က မိုးသဲသဲရွာချပြီး မိုးတိတ်သွားလို့ အေးမြသော ကြည်လင်
နေတဲ့ အချိန်မှာ အလှပြင် ဆိုင်ကို အန်တီသူဇာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။
ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ သူ့လက်မှာ သုံးနှစ်အရွယ် အင်မ တန်ချောမောလှ
ပတဲ့ ကလေးမငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ဆွဲလာပါတယ်။

သူတို့ ဝင်လာတာနဲ့ အလှပြင်ဆိုင်ထဲရှိသမျှ လူအားလုံး အဲဒီကလေး
လေးကို ဝိုင်းမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင်ပါ။ အသားလေးက ဖြူဝင်းပြီး ရ
ပ်ကလေးကလည်း လှပလွန်းတဲ့ ကလေးမသေးသေး လေးဟာ
ကုပ်ပိုးမှာ ကြိုးတစ်ချောင်းထဲ သိုင်းချည်ထားတဲ့ စပို့ရှပ်သားအင်္ကျီပြတ်
ဖြူဆွတ်ဆွတ် လေးရယ်၊ အနီအနက် အစိမ်းပုပ်ရောင်တို့ ပါဝင်တဲ့ စ

ကော့ချ်ကွတ်စကတ်အထပ်အထပ်အထပ် ခပ်တိုတိုကလေးရယ်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဇာခြေအိတ်ဖြူ ရှုးဖိနပ်နက်လေးတို့ နဲ့ အင်မတန်ကို ချစ်စရာကောင်း လွန်းနေပါတယ်။

ဆံပင်ပါးပါး ညိုတိုတိုလေးကို နောက်မှာ ကျစ်ဆံမြီးတိတိကလေး မရမက ကျစ်ထားလို့ မမီတဲ့ ဆံပင်ကလွတ်၊ ဖွာလန်ထွက်တာထွက် မသပ်မရပ်လေးနဲ့ ကော်ရုပ်ကလေးတစ်ခုနဲ့ တူပါ တယ်။

အန်တီသူဇာကိုသာ သိကျွမ်းနေတဲ့ မေမေဟာ ကောင်တာက ထပြီး

...

“ဟယ်...မသူဇာ သမီးလေးလား၊ လှလိုက်တာဟယ်၊ ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ အလွန်ပဲ၊ ခုမှ ပဲ မြင်ဖူးတယ်၊ အရပ်ကလေးကျနေတာပဲဟယ် ၊ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

အန်တီသူဇာက ပြုံးနေပါတယ်။ တစ်ခန်းလုံးဝိုင်းပြီး အံ့ဩချီးမွမ်းရလောက်အောင် လှပတဲ့ သူ့သမီးလေးအတွက် ဂုဏ်ယူစွာပေါ့။

“ဘယ်နှနှစ်ရပ်လဲ မသူဇာ”

“သုံးနှစ်ခွဲလေ”

“ချစ်လိုက်တာ၊ သမီးလေး ...အန်တီနဲ့ နေခဲ့မလားဟင်၊ သမီးကို အန်တီက မွေးစားမယ် လေ၊ အရပ်တွေ အင်္ကျီလှလှတွေ အများကြီး ဝယ်ပေးမယ်၊ ယူမလား သမီး”

“ယူမယ်”

“ဒါဖြင့် နေခဲ့နော်”

“နေခဲ့ဘူး”

“ဟယ် ... အလည်လေးဟေ့ ..ဟား ဟား..”

အဲဒီ ကလေးလေးဟာ စကားကလည်း သွက် တီတီတာတာလေးနဲ့ တစ်ခန်းလုံးထဲမှာ ဇာတ် လိုက်ကျော်လေးအဖြစ် ရေပန်းစားနေတော့တယ်။

“မသူဇာရယ် ... အမြဲ ခေါ်ခေါ်လာပါလား၊ ချစ်လွန်းလို့ ”

“အမလေး ... မခေါ်နိုင်ဘူး၊ သူက သိပ်ဂျီကျတာ၊ တော်ကြာ ရေ၊ တော်ကြာ မုန့်၊ သူ့ဒဏ်ကို သူ့နာနီပဲ ခံနိုင်တယ် ပုလဲရဲ့ ၊ အခု သူ့နာနီက ဇာတ်ကို ခဏပြန်လို့ ၊ တစ်ပတ်ကြာမယ်တဲ့ ၊ အဲဒါ မနေ့ ကမှ ပြန်သွားတော့ ထားခဲ့ဖို့ မဖြစ်လို့ ခေါ်လာရတာ၊ ကိုယ်ကလည်း ဒီညနေ ဧည့်ခံပွဲ ရှိတော့ တစ်နေ့ကတည်းက ပုလဲကို ဘွတ်ကင်လုပ်ထားပြီးလို့ မဖျက်နိုင်တာနဲ့ တတန်းတန်းပဲ ခေါ်လာလိုက်တော့တာ”

ကလေးလေးဟာ အခန်းထဲမှာ ဟိုသွားဒီသွား ဟိုလူစပ်စု ဒီလူစပ်စု ဝရန်တာကျယ်ကြီးကို ထွက်ပြီး အောက်ထပ်လမ်းမက လူတွေကို ငေးမောနဲ့ သူ့အမေဆံပင်ကောက်နေစဉ်အတွင်း သူ့ဟာနဲ့ သူပဲ မပျင်းအောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့အမေကို ကောက်တံလိပ်ပြီးလို့ အပူပေးအုပ်ဆောင်းအောက် ထည့်ထားတာကိုလည်း စိတ်ဝင်တစားတွေ့ရှိလို့ ။

တစ်ချိန်မှာ တော့ ဝရန်တာထွက်ကြည့်နေတဲ့ ကလေးလေးဟာ အောက်ကဖြတ်သွားတဲ့ ဒိန် ချဉ်သည် ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး..

“မာမီ ဒိန်ချဉ်သောက်မယ်”

ပူဆာပါတော့တယ်။

“အို...သမီးကလည်း ဂျီကျ လာပြီကွယ်၊ မသောက်ရဘူး”

“ဟင့် .. သောက်မယ်၊ သောက်မယ် မီးမီး ကြိုက်တယ်”

“သမီးနော်..”

“မသူဇာရေ ခေါ်လိုက်ရမလား၊ သမီးကိုရော ကျွေးရဲ့ လား၊ တော်ကြာ ဗိုက်ပျက်မလားလို့ ၊ မသူဇာကျွေးရင်တော့ အပေါ်ခေါ်လိုက်မယ်”

“သူ စားနေကျ ပုလဲရေ ... သူ့နာနီနဲ့ ခြံရှေ့လာတဲ့ အသည် ဖုံ ဝယ် စားနေကျ၊ အစားတော့ မရွေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တကူးတက ခေါ်နေရပါဦးမယ်ကွယ်”

အဲဒီတုန်းမှာ မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ကျွန်တော်က မေမေရှိရာ ဒီဘက်ခန်းထဲ ကူးလာခဲ့တော့ တာပါ။

“မေမေ ဒိန်ချဉ်သောက်မလို့ ၊ ပိုက်ဆံပေးပါ”

“ဟော..အတော်ပဲ၊ သားရေ ပိုက်ဆံယူသွား၊ ညီမလေးပါ ခေါ်သွားလိုက်၊ ညီမလေးကိုပါ ဒိန် ချဉ် တိုက်လိုက်၊ သမီးလေး ... ကိုကိုနဲ့ လိုက်သွားနော်၊ ကိုကို ဒိန်ချဉ်တိုက်လိမ့်မယ်၊ သားရေ ... ညီမလေးကို ဒိန်ချဉ်တိုက်ပြီး ဒီအခန်းထဲ လာပြန်ပို့၊ မင်း ကျူရှင်ရှိလား”

“မရှိဘူး မေမေ၊

လာ .. ကလေးလေး”

ကျွန်တော်က ချစ်စရာကောင်မလေးဆီ လက်ကမ်းလိုက်တော့ ကောင်မလေးက ကြည်ကြည် ဖြူဖြူ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ ကျန်တော့်ကို လက်ပြန်ကမ်းပြီး ဆုပ်တွဲလိုက်ပါတယ်။ ကလေးလေးကိုလက် တွဲပြီး လှေကားက ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းဆင်းခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီ ..ဒိန်ချဉ်သည် ကြီးဟာ လေးငါးတိုက်ကျော်လောက်က ကျူရှင်သင်တန်းတစ်ခုအောက် မှာ သူ့အထမ်းချပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် နေရာယူမြဲ

မို့ မမိလိုက်မှာ မပူရပါဘူး၊ စားသူနည်းပါးရင်လည်း ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်၊ လူကျလာရင်လည်း ကျသလို အချိန်ကြာကြာ အဲဒီမှာ အထမ်းချ ထိုင်ရောင်းတတ်နေကျပါ။

ကျွန်တော်ဟာ ကလေးလေးလက်ကို ဆွဲပြီး လေးငါးတိုက်ကျော်က ဒိန်ချဉ်သည် ကြီးဆီ လာ

ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်လုံးတည်းသာပါတဲ့ ခွေးခြေထဲက တစ်လုံးကို ဦးပြီး ကလေးလေးကို ထိုင်စေပြီး ...

“ကလေးလေး ဒီမှာ ထိုင်၊ ထန်းလျက်နဲ့ စားမလား သကြားနဲ့ စားမလား”

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ချစ်စဖွယ် မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနဲ့ ပူဆာသလို ပြုံးကြည့်ပြီး ..

“ထန်းလျက်နဲ့ တစ်ခါ .. သကြားနဲ့ တစ်ခါ ခီခီခီ...”

ဖြေပြီး သွားပိုးစားလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်နေပါတော့တယ်။

“နှစ်ပန်းကန်တောင် စားရင် ဗိုက်နာနေဦးမယ်”

“ဗိုက်နာဘူး”

“ဦးလေးကြီး သူ့ကို တစ်ပွဲအရင်လုပ်ပေးပါ၊

ကျွန်တော့်ဖို့ သကြားနဲ့ ”

ပိုက်ဆံတစ်ရွက်ကို အရင်ချပြီး ကျွန်တော်မှာ နေတုန်း ကောင်မလေးနှစ်ယောက် သုံးယောက် လည်း ရောက် လာပြီး ဆူညံဆူညံနဲ့ ဒိန်ချဉ် မှာ နေပါတော့တယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ လမ်းဟိုဘက်ခြမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ဘောလုံးကန်ကြမယ့် အပြင်

အဆင်အဝတ် အစားနဲ့ လျှောက်သွားကြတာမို့ ကျွန်တော်က လက်ခုပ် တီးပြီး ...

“ဖိုးကျော် ...ဟေ့ကောင် သူရ”

“ဟာ...ဆဲဗင်း..လာဦး”

“လာ မင်းတို့ လာ၊ ငါ ဒိန်ချဉ်သောက်မလို့ ”

“ဟာ...လာစမ်းပါ၊ ပြောစရာရှိတယ်”

ကျွန်တော်လည်း ကလေးလေးကို ငုံ့ပြီး ...

“ကလေးလေး ဒီမှာ ထိုင်စားနေဦးနော်၊ ကိုကို လာခေါ်မယ်၊ စားနေ နှင့်နော် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူငယ်ချင်းခင်တတ်လွန်းတဲ့ အရွယ်မို့ ဘောလုံးသွားကန်မယ့် သူငယ်ချင်းတစ်စုဆီ အပြေး လမ်းကူးခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းပေါ်ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရဲ့ စကားကြော ထဲ ကျွန်တော် မျောပါသွားခဲ့ပါတယ်။ ကြိုတင်အစီအစဉ်မရှိတဲ့ ဒီနေ့ပွဲဟာ တစ်ဖက်အသင်းက ကောင်လေးတချို့နဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ရန်ပွဲရဲ့ နောက်ဆက် ချိန်းပွဲဖြစ်ကြောင်း အခုမှ သိလိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မခံချင်စိတ်တွေနဲ့ သွေးတွေပူပြီး နောက် ကြောင်းကို လုံးဝမေ့သွားတော့တာပါ။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအများ စုက ဘောလုံးကန်ကြတယ်၊ ကျွန်တော်က မကန်ပါဘူး။ သူတို့ ကို အားပေးတဲ့ သူပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ အသင်းနဲ့ တစ်ဖက်က အသင်းကျောင်းမှာ ရန်ဖြစ်ကြတာ သိရတော့ ကိုယ်တိုင် ဝင်မကစားရပေမယ့် စိတ်တွေတော့ မကျေမနပ်

ဆူပွက်လာ တော့တာပါ။

တစ်ဖက်က ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရန်စတာ ဘာညာတွေ သူတို့ ပြော
နေသမျှ ခုမှ သိရတဲ့ ကျွန်

တော့်မှာ လက်သီးတစ်ဆုပ်ဆုပ် တောက်တစ်ခတ်ခတ်နဲ့ စိတ်ဝင်တ
စားကြီး နားထောင်နေမိလိုက်

တာ ဒိန်ချဉ်ကိုရော ကလေးလေးကိုပါ ကျွန်တော်
လုံးဝမေ့လျော့သွားခဲ့ပါတော့တယ်။

လေမဖြတ်နိုင်အောင် တမေ့တမောကြီး ပြောဆိုနေကြတုန်း မိုးဖွဲ
တွေ ကျလာပါတယ်။ မိုးဖွဲကျလည်း ပဲ ကျွန်တော်တို့ မမှုပါဘူး။ မိုးဖွဲထဲ
မှာ ပဲ မခံချင်စရာ ဒေါပွစရာ တစ်ဖက်အသင်းကောင်က လေးတွေရဲ့ အ
ချိုးအချိတ်တွေကို ဝေဖန်ပြောဆိုနေလိုက်ကြတာ အချိန်ဘယ်လောက်
ကြာသွားမှန်းတောင် သတိမထားမိတော့ပါဘူး။

တကယ်ဆို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက အချိန်နီးကပ်ပြီး နှုတ်ဆ
က်တော့မှ ပဲ ကျွန်တော် လမ်းဟိုဘက်ခြမ်းကို ပြန်သတိရတော့တာပါ။ ‘
ဟာ’ ခနဲ အလန့်တကြားအော်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေ ကိုတောင် နှုတ်ပြန်မ
ဆက်နိုင်ဘဲ လမ်းကို ဖြတ်ကူးလာခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မိုးဟာ ဖွဲဖွဲကနေ ခပ်စိပ်စိပ် စွေနေပါပြီ။ ကျူရှင်ခန်း
ထောင့်နားက ဒိန်ချဉ် သည် ကြီးလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကလေးလေးလ
ည်း မရှိတော့ပါဘူး။ အဲဒီအခါကျမှ ကျွန်တော့်နား ထင်နားရင်းတွေ တ
ဒိန်းဒိန်း ဆူပူဆောင့်ထိုးကုန်ကြပြီး ကျူရှင်ခန်းအဝက ခင်နေတဲ့ စာရေး
အစ်ကိုကြီးကို မေးကြည့်ရပါတယ်။

“မင်းဒိန်ချဉ်သည် ကြီးက ပြန်သွားတာဖြင့် ကြာပြီ၊ မိုးဖွဲစကျကတ

ည်းကပဲ”

“ဒါ..ဒါဖြင့် သူ့ဆီမှာ ဒိန်ချဉ်သောက်နေတဲ့ ကလေးလေးရော”

“ဘယ်ကလေးလေးလဲ”

“ကလေးငယ်ငယ်လေးလေ သုံးနှစ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ စကတ်အနီကွက်လေးနဲ့ လေ”

“ငါ သတိမထားမိပါဘူးကွာ၊ မတွေ့ဘူး”

“ဟာ..”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ တဒိန်းဒိန်းနဲ့ သွေးတွေ ဆောင့်တိုးလာသလို ခံစားရပြီး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အလန့်တကြား ပျာယာခတ် တုန်ရီလာပါတယ်။

ဒိန်ချဉ်သည် ကြီးဟာ အမြဲသောက်နေကျ ကျွန်တော့်ကို ‘....’ ဗျူတီပါလာကမှန်းလည်း သိပြီးသားပါ။ အကြွေးစားလို့ လည်း ရတယ်၊ ကြုံမှ ပေးလို့ လည်း ရတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ပိုက်ဆံမပေးရသေးရင် တောင် စောင့်တောင်းမယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ့အပြင် ဒီနေ့မှာ က ကျွန်တော်က ဒိန်ချဉ်စမှာ က တည်းက ပိုက်ဆံကမ်းပေးခဲ့ပြီးသား။

ကလေးလေးကိုလည်း ဒီနားတစ်ဝိုက်က တစ်အိမ်အိမ်က ကလေးလို့ ပဲ ဒိန်ချဉ်သည် ကြီး ထင်မှတ်နေနိုင်ပါတယ်။ ကလေးလေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဆိုတဲ့ အပူသောကကြီးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လမ်းမရဲ့ ဟိုးဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ် နှစ်ဖက်စလုံးကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် မိုးရွာထဲ ပြေး၍ ရှာခဲ့ပါ တယ်။

မိုးရွာလာလို့ တစ်နေရာရာ တစ်ခန်းခန်းထဲများ ပြေးဝင်မိုးခိုနေမလားလို့ ပါ။ ဟိုဘက်ပလက် ဖောင်းအစအဆုံး ဒီဘက်ပလက်ဖောင်း အ

စအဆုံး အပြန်အလှန်ပြေးပြီး ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေသွား ပေမယ့် ကလေးလေးရဲ့ အရိပ်အယောင်တူတာတောင် မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။

တစ်လမ်းလုံးထဲက မျက်မှန်းတန်းတဲ့ လူတွေ မုန့်ဆိုင်တွေကိုလည်း ကလေးလေးရဲ့ အသွင်အပြင် ပြောပြပြီး တွေ့လိုက်မိသလား လျှောက်မေးကြည့်ပါသေးတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပူလောင်တကြီးနဲ့

ပြေးလွှားရှာနေပြီး မတွေ့တဲ့ အဆုံးမှာ တော့ မိုးရေထဲ ကျွန်တော် ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျခဲ့ပါတော့တယ်။

မိုးရေနဲ့ ရောနေတဲ့ ကျွန်တော့်ချွေးတွေဟာ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ် တကယ်ဖြတ်စီးကျလာခဲ့တာပါ။ တအားကို စိုးရိမ်လန့်ထိတ် လာပြီးတဲ့ နောက် သိပ်အချိန်မနှောင်းခင် လူကြီးမိဘနဲ့ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြား ရှာဖွေသင့်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအသိဝင်လာတဲ့ အတွက် မေမေ့ဆိုင်ကို မောကြီးပန်းကြီး ပြန်ပြေးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆယ့်သုံးနှစ်သာသာကလေးတစ်ပိုင်းမို့ ငိုတောင်မှ ပဲ ငိုပစ်လိုက်ချင်တဲ့ အထိပါ။ အဖြစ်အပျက်ကို ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေမိပါတယ်။ မေမေ့အလှပြင်ခန်းတံခါးကို ဂျမ်းခနဲ တွန်းဝင်လိုက်တဲ့ အခါ ရေတွေရွဲနစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မေမေက အလန့်တကြားကြည့်ရင်း...

“ဟောတော်...မိုးတွေမိလာကြပြီ၊ ညီမလေးရော..”

ဒီမေးခွန်းကြောင့် မတော်တဆ ဆိုင်အထိများ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်ရောက်နေမလားဆိုတဲ့ မသဲမကွဲ မရေမရာ မျှော်လင့်ချက်ကလေးလဲ ဝုန်းခနဲ ယိမ်းယိုင်ပြိုလဲသွားခဲ့ရပါတော့တယ်။

အန်တီသူဇာဟာ အုပ်ဆောင်းအောက်ကထွက်ပြီး ခေါင်းတွေဘာ

တွေ လျှော်ပြီးလို့ ဆက်တင်လိပ်ပြီး အခြောက်တောင်ခံနေပါပြီ။ ပြီးခါနီး နေပါပြီ။

“ဟဲ့...သား ခွန် ဘာပြုးကြောင်ကြောင်ကြီး ရပ်နေတာလဲ၊ ညီမလေး ရော ...”

အ ခ န်းထဲ မှာ ရှိသူအားလုံး ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်တစား
ဝိုင်းအုံလှည့်ကြည့်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်က
မျက်ရည်တွေလည်လာမိပြီး ...

“က..ကလေးလေး ပျောက်သွားတယ် မေမေ”

“ဟင်...”

“ဟင်...သမီးလေး..သမီးလေး ဘယ်လိုပျောက်သွားတာလဲ၊ ဘယ်မှာ ပျောက်သွားတာလဲ”

အန်တီသူဇာဟာ ဝုန်းခနဲ ထိုင်ခုံက ကျူးထ လာပြီး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပျူး မေးပါတယ်။ မေမေဟာလည်း အန်တီသူဇာကို ဆက်တင်လိပ်တွေဖြေပေးဖို့ နောက်နားရပ်နေရာက တံခါးဝက ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးကပ် လာပြီး ..

“ဘာဖြစ်တာလဲ သား၊ ဘယ်လိုပျောက်တာလဲ၊ သေချာပြောစမ်း”

“ကျွန်...ကျွန်တော် သူ့ကို ဒိန်ချဉ်ထိုင်သောက်ခိုင်းထားပြီး သူ့ရတို့ နဲ့ တွေ့လို့ လမ်းကူးပြီး စကားသွားပြောမိတာ၊ မေ့...မေ့သွားပြီးတော့ သတိရလို့ ပြေးလာတော့ ဒိန်ချဉ်သည် ရော ကလေး လေးရော မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်...ဘုရား...ဘုရား..မင်း...မင်း ကလေးကို ဒီလိုပဲ ပစ်ထားပြီး မေ့လိုက်ရသလား၊ ခုရှာပေး ခုလိုက်ရှာပေး”

“ကျွန်...ကျွန်တော် လမ်းကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ရှာကြည့်ခဲ့ပါတယ်၊
ဘယ်...ဘယ်သူမှ မတွေ့လိုက်ကြဘူးဆိုလို့ ...”

“ဟင်...ခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...ဒေါ်ပုလဲ ...ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာ လဲ၊ ရဲ
တိုင်မယ်၊ မတွေ့ရင်ရဲတိုင်ရမယ်၊ သမီးလေး...သမီးလေးကို ပြန်ပေးဆွဲ
သွားပြီ ထင်တယ်”

အန်တီသူဇာဟာ သွေးရူးသွေးတန်း ဟစ်အော်နေပြီး
ကျွန်တော့်ကိုပါ ဆွဲဆောင်ကိုင်လှုပ်နေ ပေမယ့် အန်တီသူဇာကို သနား
နေခဲ့မိပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်မိပါ တ
ယ်။ အန်တီသူဇာဟာ ရုတ်တရက် ကယောင်ကတမ်းနဲ့ မိုးရေထဲ ဆံပင်
ဆက်တင်လိပ်ကြီးတွေနဲ့ ပဲ ထွက်ပြေးသွားပြီး လမ်းအစုန်အဆန် ရှာဖွေ
နေတော့တာမို့ သူ့နောက်က ပြေးလိုက်ကူရှာပေးသူတွေ နဲ့ တစ်လမ်း
လုံး ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားပါတယ်။

အုတ်အော်သောင်းတင်း ဝိုင်းရှာပြုပြုနဲ့ နောက်ဆုံးမတွေ့တော့
တဲ့ အဆုံး အားလုံး အန်တီ သူဇာကို ဝိုင်းဖျောင်းဖျချော့မော့ခေါ်ပြီး ရဲစခ
န်းကို သွားတိုင်ကြားကြပါတယ်။

အန်တီသူဇာဟာ ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ရေရွ
တ်ပြစ်တင်အော်ဟစ်မဆုံး နိုင်အောင်ပါပဲ။

ကျွန်တော် ဒီလိုအပြောခံရတဲ့ အတွက် သူ့ကို စိတ်မခုမိပါဘူး။
အကြီးအကျယ် ဝမ်းနည်းစိတ် ထိခိုက်နေမိပါတယ်။ မေမေဟာလည်း
အန်တီသူဇာကို ကျွန်တော့်အပြစ်အတွက် တတွတ်တွတ်ဝန်ချ တောင်းပ
န်ရှာပါတယ်။

ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများ ရပ်ကွက်လူကြီးများ ရဲများ နဲ့ နေ့တွ
င်းချင်းပဲ ကျွန်တော်တို့ တစ်မြို့နယ်လုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက် လိုက်လံရှာဖွေ

ခဲ့ပေမယ့် အချည်းနှီးပါပဲ။ ကလေးလေးဟာ ဒီနားပဲ တလည်လည်ရှိနေ
မယ်ဆိုရင် မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်အောင် လူအင်အားသုံး ကူညီရှာဖွေပေးကြ
တာပါ။

ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ မြို့နယ်စခန်းမှူးက ကလေးလေးဟာ ဒီမြို့
နယ်အတွင်းမှာ တော့ ဘယ်လိုမှ မရှိနိုင်တော့ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်
နဲ့ တစ်နေရာရာကို ပါသွားပြီဖြစ်တာ သေချာတယ်လို့ မှတ်ချက်ချပါတယ်။

အဲဒီတစ်ယောက်ယောက်ဟာ တလည်လည်နဲ့ လူကြီးမပါတဲ့ က
လေးငယ်တစ်ယောက်ကို ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် ကူညီက
ယ်တင်စောင့်ရှောက်တဲ့ အနေနဲ့ ခေါ်သွားတာမျိုး ဖြစ်နိုင် သလို မသမာ
သူတစ်ယောက်ယောက်က မသမာတဲ့ အကြံအစည်တစ်ခုခုနဲ့ ခေါ်သွား
တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...၊ ပထမအမျိုးကတော့ ပိုဖြစ်နိုင်ပါတယ်
လို့ ဆိုပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ အန်တီသူဇာဟာ ဖျောင်းဖျမရလောက်အောင် ကျွ
န်တော့်ကို ငေါက်ငမ်းရေ ရွတ်ပြီး ရင့်သီးသောစကားလုံးများ နဲ့ ပြစ်တင်
အော်ဟစ်ရာက ရိုက်မယ်နှက်မယ် ဆွဲလွှဲတဲ့ အထိ ဖြစ် ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ သူရိုက်ချလိုက်ရင်လည်း ခံယူလိုက်ချင်ပါတယ်
။

သူတစ်ပါးရဲ့ ချစ်စရာလူမမည်ကလေးငယ်လေး ကျွန်တော့်ကြောင့်
ခုလိုပျောက်သွားရတာကို ယူကျုံးမရဝမ်းနည်းရင်နာလှပါတယ်။ သူ
ဘာလုပ်လုပ် ခေါင်းငုံ့ခံဖို့ ဝန်မလေးပါ။ မေမေဟာလည်း ကျွန်တော့်သ
ဘောပဲ ရှိနေပုံရပြီး အန်တီသူဇာကို လုံးဝဝင်မဆွဲခဲ့ပါဘူး။
ဦးခေါင်းငုံ့လျှိုးတောင်းပန် စကားဆိုနေတာကလွဲရင် ကျွန်တော့်ကို ရိုက်

နှက်လည်း နှက်ပါစေဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ငြိမ်နေခဲ့ပါတယ်။

ဘေးက လူကြီးတချို့ ဆွဲလွဲဖျန်ဖြေမှုကြောင့် ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်တိုင်းကျမပေါက်ကွဲရတဲ့

အန်တီသူဇာဟာ နဂိုကတည်းက စိတ်ကြီးလှတဲ့ သူမို့ ငိုရင်းရှိုက်ရင်း ဒေါသကြီးရင်း တက်ချက်သွားခဲ့တာကြောင့် နီးရာဆေးခန်းကို အမြန်ဆုံးပို့ပေးခဲ့ကြရပါတယ်။

*

ရဲစခန်းမှာ ကျွန်တော်လည်း ခေါ်ယူစစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းခံခဲ့ရသလို ဒိန်ချဉ်သည် ဦးလေး ကြီးလည်း အစစ်မေးခံခဲ့ရပါတယ်။

“မိုးဖွဲလေးစကျလာတော့ အဲဒီကလေးလေးက ဘေးတိုက်ရဲ့ လှေကားထစ်နားတက်ရပ်ပါ တယ်။ အဲဒီ နှစ်ထစ်လောက် တက်ရပ်လိုက်ရင် မိုးလွတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပန်းကန်တွေ အားလုံး ပြန်သိမ်းပြီးတော့ မိုးသိပ်သည်းမလာခင် ဝင်ခိုလို့ ရနိုင်မယ့် တခြားနေရာကို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့တာပါပဲ။ ကလေးလေးကိုရော ဟိုချာတိတ်ကလေးကိုပါ မေ့သွားမိပါတယ်”

အဲဒီနေ့က ဦးလေးကြီးဆီမှာ ဒိန်ချဉ်သောက်ဖြစ်ကြသူတွေကိုလည်း တစ်ယောက်စီ စုံစမ်း မေးမြန်းပါတယ်။ ဘယ်ကမှန်းမသိ ခရီးသွားဟန် လွှဲသောက်သူတွေကို မသိနိုင်ပေမယ့် ဒီလမ်းထဲကလူ၊ သူထိုင်တဲ့ ကျူရှင်က ကောင်မလေးတွေ စသဖြင့် တချို့ကိုတော့ ဦးလေးကြီးက မှတ်မိပါတယ်။

ကံဆိုးချင်တော့ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးလေးကို အားလုံးက တွေ့လိုက်မြင် လိုက်ကြပါလျက် ဘယ်ကိုထွက်သွားသလဲ၊ သူ့ဟာ

သူသွားသလား၊ တစ်စုံတစ်ဦးက ခေါ်ယူသွားသ လား စတဲ့ ရေရေရာ
ခြေခြေမြစ်မြစ် သတင်းမျိုးဖြင့် ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်ပါဘူး။ အားလုံးဟာ
အမှတ် တမဲ့ မသိလိုက်ကြဘဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။

မိုးကလည်း ရွာလာခဲ့တော့ လူတွေဟာ ကိုယ့်အာရုံနဲ့ ကိုယ် ကိုယ့်ခ
ရီးနဲ့ ကိုယ် ကလေးလေး ကို သတိမရ ဂရုမစိုက်မိကြတော့ပါ။ အန်တီ
သူဇာဟာ ရူးမတတ် ပဋ္ဌာမြေလူးဖြစ်ခဲ့ရှာပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ပေါ့ဆမှု ပေါ့
လျော့မှုတို့ အတွက် ကျွန်တော့်ကို တရားစွဲမယ်ဆိုတဲ့ အထိတောင် ဖြစ်ခဲ့
ပါတယ်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အသက်ငယ်သေးတဲ့ ကလေးရွယ် လူငယ်
တစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ အ တွက် အားလုံးရဲ့ ပိုင်းဝန်းနားချပျောင်းဖျမှုတို့
ကြောင့်သာ တရားမစွဲဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီအပြင် အန်တီ သူဇာကိုယ်တိုင်
ဟာလည်း ရက်ပိုင်းတိုတိုအတွင်း ချုံးချုံးကျသွားပြီး စိတ်ကယောက်က
ယက် မူမမှန် တဲ့ သဏ္ဌာန် မကျန်းမမာ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်
ကျွန်တော့်ကို တရားစွဲတဲ့ အထိ မဖြစ်ခဲ့ရပါ ဘူး။

အန်တီသူဇာ အဲဒီလို မကျန်းမမာဖြစ်သွားတဲ့ အကြောင်း သိရတော့
မေမေဟာ မိခင်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာ ကြင်နာသနားစိတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို
သတင်းမေးလွှတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က မေမေက ကားမောင်းပြီး ကားကို ခြံရှေ့မှာ ပဲ ရပ်လို့ မေ
မေက ခြံဝနားအထိသာ ထွက်ရပ်စောင့်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို ပန်းသီးဘီ
စကစ်ပုံး ဂျူစ်ပုလင်း စသည် တို့ နဲ့ လူမမာသတင်း

မေးသဘော ခြံထဲကို တစ်ယောက်တည်း စေလွှတ်လိုက်ပါတယ်။
မေမေ့ကိုလည်း မငြင်းဝံ့၊ တာဝန် လည်း ရှိတယ်ယူဆလို့ သာ ဝင်လာခဲ့
ရပေမယ့် ကျွန်တော် လက်ဖျားတွေအေးစက်ပြီး ကြောက်လန့် တုန်ရီနေ

ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ရောက်လာတာသိတာနဲ့ ဒေါသတကြီး အိမ်ကို ပြေးထွက်လာတဲ့ အန်တီသူဇာဟာ ကျွန်တော့်လက်ထဲက ပစ္စည်းများကို ဆွဲယူလွင့်ပေါက်ပစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပါ ရန်ပြုဖို့ ဆွဲလွှဲတွန်းထိုး ကုတ်ခြစ်ခဲ့သောကြောင့် သူ့အိမ်က အိမ်ဖော်အလုပ်သမားများက ဝိုင်းဝန်းဆွဲထားခဲ့ကြရပါတယ်။

တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ကြောက်လန့်တကြား ဝမ်းပန်းတနည်းနဲ့ မေမေ့ဆီ ပြန်ပြေးလာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာလည်း ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်တန်မဲ့ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေး ခဲ့မိပါတယ်။ ကလေးလေးကို အတော်ကြာ ရှာဖွေခဲ့ကြပေမယ့် သတင်းစုံစမြုပ်စပျောက်ပြီး ပြန်မတွေ့ခဲ့တော့ပါဘူး။

အဲဒီအဖြစ်ဟာ ကျွန်တော့်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်လို့ မရတော့မယ့် အိပ်မက်ဆိုး တစ်ခုလို ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

*